

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 97/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. S., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. J. F., G., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos 208/2010 z 21. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. februára 2011 doručená sťažnosť J. S., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. F., G., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tos 208/2010 z 21. decembra 2010.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného Zboru, Úrad boja proti organizovanej kriminalite odbor Západ v T. zo dňa 07. 07. 2009, ČVS: PPZ-91/BOK-Z-2008 bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie voči mojej osobe za obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) [s poukazom na § 138 písm. a), f), i)], ods. 4 písm. a) Trestného zákona ...

Uznesením Okresného súdu v Trnave sp. zn. Tp 67/09 zo dňa 10. 07. 2009 som bol vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku. Väzbu vykonávam až do súčasnosti v ÚVV.

Okresný súd v Trnave uznesením zo dňa 13. 05. 2010 sp. zn. Tp 25/2010 rozhodol tak, že podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku sa dôvody väzby zmenia tak, že obvinený sa naďalej ponecháva vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c), teda § 71 ods. 1 písm. b) sa ako dôvod väzby vypúšťa...

Nakoľko som presvedčený, že tu nie sú žiadne dôvody pre moje ďalšie zotrvanie vo väzbe, podával som po celý čas väzby prostredníctvom svojho právneho zástupcu návrhy na prepustenie z väzby. Každá podaná žiadosť o prepustenie z väzby bola zamietnutá...

Dňa 21. 09. 2010 som podal ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú Okresný súd v Trnave uznesením zo dňa 18. 11. 2010 zamietol. V tomto uznesení sa zároveň rozhodlo o tom, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku i naďalej nezmenene trvajú...

Proti tomuto uzneseniu Okresného súdu v Trnave som podal sťažnosť, v ktorej som sa domáhal zrušenia uznesenia o prepustenie z väzby na slobodu, pretože podľa môjho názoru dôvody väzby neexistujú. Nehrozí obava, že by som pokračoval v páchaní trestnej činnosti, pretože od času skutku, ktorý je mi kladený za vinu po vzatie do väzby som sa nedopustil žiadnej trestnej činnosti, nebol som doteraz súdom trestaný, takže páchaním trestnej činnosti si nedovožujem prostriedky na živobytie. Trestnej činnosti, ktorá mi je kladená za vinu som sa ani nedopustil. Túto moju sťažnosť však Krajský súd v Trnave zamietol uznesením zo dňa 21. 12. 2010 sp. zn. 5 Tos/208/2010.

Podaná sťažnosť smerovala proti obidvom výrokom uznesenia Okresného súdu v Trnave zo dňa 18. 11. 2010, sp. zn. 3 T 80/2010. Krajský súd v Trnave svojim uznesením zo dňa 21. 12. 2010, sp. zn. 5 Tos/208/2010 rozhodol iba o I. výroku predmetného uznesenia, t. j. o výroku, ktorým Okresný súd v Trnave zamietol moju žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. O II. výroku tohto uznesenia, teda o tom, či dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) naďalej trvajú, nerozhodoval.

Ďalej chcem poukázať na skutočnosť, že moja sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu v Trnave zo dňa 18. 11. 2010 o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu bola postúpená Krajskému súdu v Trnave dňa 15. 12. 2010. Krajský súd rozhodoval o tejto sťažnosti dňa 21. 12. 2010. Podľa môjho názoru Krajský súd v Trnave nemal dostatočný čas na preštudovanie spisového materiálu a na rozhodnutie o predmetnej sťažnosti...

V odôvodnení Krajský súd uvádza iba to, že som sa nenachádzal v dobrej finančnej situácii a v prípade môjho prepustenia na slobodu hrozí obava, že by som mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti... Vo svojom odôvodnení súd neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali moje ďalšie zotrvanie vo väzbe, a to napriek tomu, že väzba znamená vážny zásah do ústavou garantovaných občianskych práv. Vo vzťahu k ustanoveniu § 71 ods. 1 písm. b),c) Trestného poriadku zákonom požadované „konkrétne skutočnosti“ na jednej strane musia byť dostatočným a rozumným podkladom pre odôvodnenie obavy uvedenej v tomto ustanovení, na strane druhej, ale v tomto štádiu konania nemožno očakávať jednoznačný a nepochybný záver, že ak obvinený nebude vzatý do väzby, bude pokračovať v trestnej činnosti. V naznačenej otázke sa teda nepredpokladá istota, ale to neznamena, že postačí len akési neisté, hmlisté a konkrétnymi skutočnosťami dostatočne neodôvodnené podozrenie, lebo to by viedlo k neodôvodneným zásahom do ústavou zaručenej osobnej slobody. Zákonom vyžadované „konkrétne skutočnosti“ ako predpoklad väzby obvineného musia byť preukázané nielen pri vzatí obvineného do väzby, ale musia byť dané počas celého trvania väzby. Ak tieto skutočnosti odpadnú a nie sú nahradené inými relevantnými skutočnosťami, zanikne aj dôvod zákonnej väzby obvineného...

Ďalej chcem poukázať a skutočnosť, že Krajská prokuratúra Nitra dňa 22. 04. 2010 podala návrh na predĺženie lehoty trvania väzby do 30. 12. 2010.

Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 25. 05. 2010 sp. zn. Tp 25/10 podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku s použitím § 76 ods. 4 Trestného poriadku predĺžil lehotu trvania väzby do 30. 12. 2010.

Z uvedeného vyplýva, že dňa 30. 12. 2010 uplynula lehota trvania väzby u mojej osoby, avšak do dnešného dňa som nebol prepustený na slobodu.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

«Krajský súd uznesením zo dňa 21. 12. 2010 sp. zn. 5 Tos/208/2010 porušil právo J. S., byť vzatý do väzby iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy SR, alebo byť prepustený počas konania podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na urýchlené rozhodnutie súdu a nariadenie prepustenia ak je pozbavenie slobody tejto osoby nezákonné podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ruší sa uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 21. 12. 2010 sp. zn. 5 Tos/208/2010.»

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 80/2010).

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdil, že krajský súd namietaným uznesením porušil jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru z týchto dôvodov:

1. Sťažovateľ vyslovil názor, že aj napriek tomu, že svojou sťažnosťou napadol obidva výroky uznesenia Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 80/2010 z 18. novembra 2010, krajský súd rozhodol len o námietkach proti prvému

z výrokov prvostupňového rozhodnutia, ktorým bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby zamietnutá. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd nerozhodol o jeho námietkach proti výroku rozhodnutia okresného súdu, ktorým bolo vyslovené, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uňho stále trvajú.

2. Sťažovateľ predniesol aj argument, že vzhľadom na to, že jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu z 18. novembra 2010 bola krajskému súdu postúpená 15. decembra 2010 a krajský súd o nej rozhodoval 21. decembra 2010, „nemal dostatočný čas na preštudovanie spisového materiálu a na rozhodnutie o predmetnej sťažnosti“.

3. Podľa názoru sťažovateľa v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu chýbajú konkrétne skutočnosti odôvodňujúce preventívnu väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ zároveň dodal, že v súčasnom štádiu trestného konania uvedené skutočnosti nepostačujú pre tvrdenie o opodstatnenosti ďalšieho trvania väzby.

4. Sťažovateľ argumentoval aj tým, že na základe uznesenia krajského súdu z 25. mája 2010 bola lehota trvania jeho väzby predĺžená do 30. decembra 2010, pričom podľa jeho názoru týmto dňom lehota trvania jeho väzby uplynula a mal byť prepustený na slobodu. Keďže sa tak nestalo, je toho názoru, že došlo k porušeniu označených práv.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Každé pozbanenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbanený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, IV. ÚS 51/09). Porušenie zákona v prípade rozhodovania o väzbe preto spravidla zakladá tak porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj porušenie dotknutých ustanovení čl. 5 dohovoru.

Obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy zahŕňa v sebe oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07, III. ÚS 155/09).

V čl. 5 ods. 3 dohovor poskytuje garancie pre každého, kto bol pozbanený osobnej slobody, byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Článok 5 ods. 4 zaručuje právo osobám pozbaneným slobody iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybniť zákonnosť pozbanenia svojej osobnej slobody, a tak docieľiť jej urýchlené ukončenie, ak sa preukáže, že väzba už nie je zákonná.

Vychádzajúc z obsahu označených práv bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Tos 208/2010 z 21. decembra 2010 je s nimi zlučiteľné, či nie je prejavom svojvôle vyúsťujúcej do porušenia označených práv, či bolo prijaté v súlade so zákonom a či dôvody v ňom uvedené možno z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať.

K námietke uvedenej v bode 1

V tejto súvislosti ústavný súd skúmal opodstatnenosť sťažovateľovej námietky spočívajúcej v tvrdení, že krajský súd vo svojom rozhodnutí opomenul rozhodnúť o jeho námietkach proti obom výrokom prvostupňového rozhodnutia.

Ústavný súd zistil, že okresný súd uznesením sp. zn. 3 T 80/2010 z 18. novembra 2010 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby a zároveň vyslovil, že dôvody jeho väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uňho trvajú, a preto ho ponechal vo väzbe.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej spochybňoval dôvodnosť väzby, poukázal na to, že uňho nehrozí obava, že by pokračoval v páchaní trestnej činnosti, o ktorej vyhlásil, že sa jej ani nedopustil.

Z odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že druhostupňový súd preskúmal obidva sťažovateľom napadnuté výroky prvostupňového rozhodnutia, ako aj postup tomu predchádzajúci a dospel k záveru, že sťažovateľova sťažnosť nie je dôvodná, a preto vo výroku rozhodnutia konštatoval, že ju zamietá.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku je zrejmé, že nadriadený orgán – v danom prípade krajský súd – bol povinný preskúmať všetky sťažnosťou napadnuté výroky uznesenia okresného súdu, ako aj konanie im predchádzajúce. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu nepochybne vyplýva, že druhostupňový súd tak aj učinil a preskúmal správnosť oboch výrokov rozhodnutia okresného súdu, jednak toho, ktorým bolo rozhodnuté o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, ako aj toho, ktorým bolo vyslovené, že dôvody väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku trvajú.

Ústavný súd zistil, že krajský súd k námietkam sťažovateľa smerujúcim proti obom výrokom rozhodnutia okresného súdu zaujal komplexný a ucelený názor bez toho, aby považoval za potrebné separovať ho tým, že by uviedol, že časť argumentov sa vzťahuje na prvý z napadnutých výrokov prvostupňového rozhodnutia a časť na druhý z týchto výrokov.

Podľa názoru ústavného súdu dôvody zamietnutia žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a vyslovenia, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u sťažovateľa trvajú, sa vzájomne prelínajú a dopĺňajú a bolo by nelogické ich od seba oddeľovať, keďže sledujú jednotný cieľ, a tým je predstaviť argumenty pre ponechanie sťažovateľa vo väzbe. Preto, ak krajský súd v jednej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že dôvody väzby u sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku trvajú, a odôvodnil to aj skutkovými okolnosťami, podľa názoru ústavného súdu k dôvodnosti ponechania sťažovateľa vo väzbe zaujal dostatočný a akceptovateľný názor. Navyše, krajský súd rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa globálne, posúdil jej relevanciu a dospel k záveru, že je potrebné ju zamietnuť. Takýto názor vyslovil vo výroku napadnutého uznesenia, pričom s poukazom na ustanovenia § 192 ods. 1 a § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nebol povinný k námietkam sťažovateľa smerujúcim proti dvom výrokom prvostupňového rozhodnutia zaujať právny názor v podobe dvoch výrokov. To, že rozhodnutie krajského súdu obsahuje jeden výrok, ktorým sa sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu zamietla, ako aj skutočnosť, že tento záver je dostatočne odôvodnený, vylučuje akékoľvek úvahy o možnom porušení označených práv.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke uvedenej v bode 2

Vo vzťahu k uvedenej námietke sa ústavný súd zaoberal tým, či skutočnosť, že krajský súd o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu rozhodol 21. decembra 2010, pričom táto mu bola predložená 15. decembra 2010, mohla mať vplyv na porušenie sťažovateľom namietaných práv.

Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade išlo o rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zamietnutá. Sťažnosť pritom smerovala proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietnutá a ktorým bolo zároveň vyslovené, že dôvody väzby uňho trvajú. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že Trestný poriadok v ustanovení § 76 a násl. ustanovuje rôzne lehoty, či už lehoty trvania väzby v prípravnom konaní, lehoty trvania väzby v konaní pred súdom, prípadne ustanovuje lehotu na podanie obžaloby v prípade, ak sa končí základná lehota väzby v prípravnom konaní a podobne. Trestný poriadok však neustanovuje žiadnu lehotu v prípade, aký uvádza sťažovateľ, keď spochybňuje fundovanosť a pripravenosť senátu krajského súdu v lehote šiestich dní od predloženia spisu rozhodnúť o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Je potrebné vychádzať z toho, že orgány činné v trestnom konaní a všeobecné súdy sú povinné väzobné veci vybavovať prednostne a urýchlene (§ 2 ods. 6 druhá veta Trestného poriadku). Ak teda krajský súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa v lehote šiestich dní od predloženia spisu, rozhodol promptne a ústavný súd nemá dôvod spochybňovať ním vykonanú prípravu na prijatie rozhodnutia či rýchlosť a s ním spojené dôkladné naštudovanie spisového materiálu.

Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K námietke uvedenej v bode 3

Sťažovateľ tvrdil, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí nepredstavil konkrétne skutočnosti pre jeho ďalšie ponechanie v preventívnej väzbe [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] a že v súčasnom štádiu trestného konania sa uvedenie dôvodov zo strany krajského súdu javí ako nepostačujúce.

Druhostupňový súd v relevantnej časti odôvodnenia uznesenia sp. zn. 5 Tos 208/2010 z 21. decembra 2010 konštatoval:

„Podľa názoru krajského súdu naďalej trvajú dôvody, pre ktoré bol obvinený vzatý do väzby. Obvinený je trestne stíhaný pre obzvlášť závažnú úmyselnú trestnú činnosť, ku

ktorej páchaníu malo byť pohnútkou zadováženie si peňažného zdroja príjmov. Obvinený sa totiž nenachádzal v dobrej finančnej situácii. V prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu hrozí teda obava, že by v páchaní trestnej činnosti mohol pokračovať, a preto je naďalej daný dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.“

Ústavný súd sa na rozdiel od sťažovateľa domnieva, že krajský súd dôvody na ďalšie trvanie sťažovateľovej väzby, a tým aj opodstatnenosť väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predstavil v zreteľnej podobe. Aj keď sa krajský súd nevyjadril k dôvodom sťažovateľovej väzby obšírnejším spôsobom, ich podstatu vystihol. Ústavný súd zastáva názor, že v takýchto prípadoch nerozhoduje kvantita textu, postačí, ak skutkové okolnosti, hoci aj zhrnuté len na niekoľkých riadkoch odôvodnenia rozhodnutia, dávajú jasný obraz a celkom logicky súvisia s použitým zákonným ustanovením týkajúcim sa dôvodu väzby.

Ústavný súd zistil, že sťažovateľ je stíhaný za obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. a), e), f) a i), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, pričom jeho väzba trvá od 7. júla 2009. Vzhľadom na závažnosť spáchaného skutku, doterajšiu dĺžku trvania väzby, ako aj s prihliadnutím na dôvody a okolnosti väzby uvádzané krajským súdom sa ústavný súd nedomnieva, že by uznesenie krajského súdu bolo výsledkom rutínrskeho prístupu, naopak, ústavný súd je toho názoru, že skutočnosti, ktoré uviedol krajský súd, pôsobia hodnoverne a pre daný okamih trestného konania je potrebné ich považovať za akceptovateľné. Z uvedeného dôvodu ústavný súd považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za dostatočne odôvodnené, ktoré nevykazuje žiadne znaky svojvôle alebo formálneho prístupu krajského súdu k tak citlivej otázke, akou je osobná sloboda sťažovateľa.

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť aj v tejto časti sa javí ako zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd z tohto dôvodu odmietol.

K námietke uvedenej v bode 4

Sťažovateľ súčasne namietal, že lehota trvania väzby bola uňho naposledy predĺžená uznesením krajského súdu z 25. mája 2010 do 30. decembra 2010, pričom uplynutím tejto lehoty mal byť prepustený z väzby na slobodu.

Podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku súd alebo sudca pre prípravné konanie rozhodne o väzbe alebo o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní tak, aby v prípade podania sťažnosti proti rozhodnutiu mohol byť spis predložený nadriadenému súdu najneskôr päť pracovných dní pred uplynutím lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo pred uplynutím lehoty väzby v prípravnom konaní; nadriadený súd rozhodne do uplynutia lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo lehoty, ktorá sa má predĺžiť, inak predseda senátu nadriadeného súdu prepustí obvineného z väzby na slobodu písomným príkazom, ktorý musí byť primerane odôvodnený. Predĺžiť lehotu väzby možno len vtedy, ak návrh podľa odseku 2 bol podaný včas a ak nebolo možné pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania. Predĺženie lehoty väzby môže trvať až sedem mesiacov, lehota väzby v prípravnom konaní však nesmie presiahnuť dĺžku podľa odseku 7. Pri späťvzátí návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby sa postupuje primerane podľa § 72 ods. 3.

Podľa § 76 ods. 4 Trestného poriadku ak bolo rozhodnuté, že lehota väzby obvineného sa predlžuje, je v prípravnom konaní prokurátor po každom takomto rozhodnutí povinný opäť postupovať podľa odseku 2 a súd alebo sudca pre prípravné konanie podľa odseku 3.

Podľa § 76 ods. 6 písm. c) Trestného poriadku celková lehota väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom nesmie presiahnuť štyridsaťosem mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin.

Podľa § 76 ods. 7 písm. c) Trestného poriadku z lehoty uvedenej v odseku 6 pripadá na prípravné konanie najviac dvadsaťpäť mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin.

Podľa § 237 ods. 1 Trestného poriadku trestné stíhanie pred súdom sa koná len na podklade obžaloby alebo návrhu na dohodu o vine a treste, ktoré podáva a pred súdom zastupuje prokurátor.

Podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd o väzbe prednostne a urýchlene a ak to okolnosti prípadu umožňujú, tak súčasne s rozhodnutím podľa § 239 ods. 1, § 241, § 244 alebo § 331 ods. 1, najneskôr však tak, aby postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 došlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou alebo predĺženou lehotou väzby v prípravnom konaní.

Ústavný súd konštatuje, že naposledy bola väzba sťažovateľa predĺžená uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 22/2010 z 25. mája 2010 do 30. decembra 2010. Krajská prokuratúra v Nitre pod č. k. Kv 58/08-241 podala 11. novembra 2010 okresnému súdu na sťažovateľa obžalobu za obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. a), e), f) a i), ods. 4 písm. a) Trestného zákona. O ďalšom trvaní sťažovateľovej väzby, ako aj o jeho žiadosti o prepustenie z väzby rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 3 T 80/2010 z 18. novembra 2010 tak, že žiadosť o prepustenie z väzby zamietol a vyslovil, že dôvody väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku trvajú. O sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tos 208/2010 z 21. decembra 2010 tak, že ju zamietol.

Sťažovateľ je stíhaný pre obzvlášť závažný zločin lúpeže. Väzba uňho začala plynúť 7. júla 2009, pričom už 11. novembra 2010 bola naňho podaná obžaloba, čo znamená, že trestná vec sa posunula do štádia konania pred súdom. Do podania obžaloby väzba sťažovateľa trvala 16 mesiacov a 4 dni, čo je v súlade s § 76 ods. 7 písm. c) Trestného poriadku, ktorý ustanovuje, že v takýchto prípadoch môže väzba v prípravnom konaní trvať

až 25 mesiacov. Zároveň krajský (nadriadený) súd právoplatne rozhodol o ďalšom trvaní sťažovateľovej väzby 21. decembra 2010, teda v súlade s § 76 ods. 3 a § 238 ods. 3 Trestného poriadku, keďže rozhodol do 30. decembra 2010, dokedy bola lehota sťažovateľovej väzby naposledy predĺžená.

Ústavný súd ani v tomto prípade nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tos 208/2010 z 21. decembra 2010 a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a jeho práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už na predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2011